

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Douăzeci și Nouă

Jeff Pippenger

2026-01-14

Numărul douăzeci și nouă

A cincea profeție mesianică din cartea lui Matei este semnul de hotar al dezamăgirii și al morții. La 18 iulie 2020, falsa predicție a distrugerii orașului Nashville i-a ucis pe Ilie și pe Moise.

A cincea bornă mesianică este Dezamăgirea din 18 iulie 2020

Atunci s-a împlinit ceea ce fusese spus prin prorocul Ieremia, care zice: „Un glas s-a auzit în Rama, plângere, și tânguire, și mare jale: Rahela își plânge copiii și nu voiește să fie mângâiată, pentru că nu mai sunt.” Matei 2:17, 18.

Profeție

Așa zice Domnul: „Un glas s-a auzit în Rama, tânguire și plâns amar; Rahela își plânge copiii și nu voia să fie mângâiată pentru copiii ei, pentru că nu mai erau.” Ieremia 31:15.

Moise și Ilie sunt uciși pe străzile Sodomei și Egiptului. Ultima afirmație a Vechiului Testament arată că Ilie avea să vină înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului. Acea zi înfricoșătoare începe atunci când Mihail Se ridică în Daniel douăsprezece și vestește în Apocalipsa douăzeci și doi că „cel neprihănit și cel nedrept” vor rămâne în acea stare pentru veșnicie.

I w uwo czasie powstanie Michał, wielki książę, który stoi za synami twego ludu; i nastanie czas ucisku, jakiego nie było, odkąd istnieje naród, aż do owego czasu; a w owym czasie lud twój będzie wybawiony, każdy, kto zostanie znaleziony zapisany w księdze. Daniela 12:1.

Cel nedrept să fie nedrept și mai departe; cel întinat să se întineze și mai departe; cel neprihănit să trăiască și mai departe în neprihănire; și cel sfânt să se sfințească și mai departe. Apocalipsa 22:11.

Ilie trebuie să apară înainte ca timpul de probă să se încheie și este ucis și înviat în Apocalipsa unsprezece, chiar înainte ca timpul de probă să se încheie. El este înviat și își prezintă solia până la încheierea timpului de probă, când are loc apoi o altă înviere, a celor dreپți și a celor răi.

I mnogi od onih koji spavaju u prahu zemaljskom probudit će se, jedni na život vječni, a drugi na sramotu i vječni prezir. Daniel 12:2.

Acea înviere specială este urmată de a Doua Venire a lui Hristos, când cei dreپți morți sunt înviați, iar apoi urmează o mie de ani în care sfinții îi judecă pe cei pierduți. La sfârșitul celor o mie de ani are loc o altă înviere și a treia venire a lui Hristos. Linia învierilor profetice include învierea fiarei papale, însă fiecare dintre învieri constituie un subiect distinct al Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. La 18 iulie 2020, mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii s-a

sinucis prin răzvrătirea împotriva poruncii lui Hristos care interzicea aplicațiile temporale dincolo de 1844.

Na auzită atunci o voce în Rama, adică mândrie și înălțare de sine. Rahela, adică un bun călător, este în doliu, deoarece Moise și Ilie nu sunt, și, mai important, nu pot fi mângâiați. Ei nu au mângâiere, iar Duhul Sfânt este Mângâietorul, care avea să fie trimis când glasul din pustie a început în iulie 2023.

Aceste lucruri se petrec chiar înainte de închiderea timpului de probă, iar, potrivit Apocalipsei, chiar înainte de închiderea timpului de probă, Descoperirea lui Isus Hristos este desigilată. Acea desigilare este ceea ce îi învie pe Moise și Ilie, care sunt, de asemenea, Rahela, bunul călător, care plânsese și jelise pentru copiii ei și nu putea fi mângâiată. Jalea ei se prefăce în bucurie atunci când acei copii sunt înviați.

Și mi-a zis: „Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape.” Apocalipsa 22:10

Moise și Ilie erau morți pe străzile Sodomei și Egiptului și, întocmai ca în cazul lui Hristos, cei o sută patruzeci și patru de mii aveau să fie chemați afară din Egipt, când adunarea a început în iulie 2023.

Al șaselea reper mesianic este chemarea afară din Egipt în iulie 2023.

Și a rămas acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinescă ceea ce fusese spus de Domnul prin prorocul, care zice: „Din Egipt L-am chemat pe Fiul Meu.” Matei 2:15.

Prevestire

Când Israel era copil, atunci l-am iubit și am chemat pe fiul Meu din Egipt. Osea 11:1.

Morți pe strada egipteană, o voce cerească din pustie cheamă la viață valea oaselor moarte a lui Ezechiel. Glasul acela a început să răsună în iulie 2023.

དེའི་རྗེས་སུ་ཉིན་གསུམ་དང་ཕྱེད་ཀའི་མཇུག་ལ། དཀོན་མཆོག་ནས་ཡོངས་པའི་ཚེ་ཡི་དབུགས་དེ་གཉིས་ཀའི་ནང་དུ་ཞུགས་པས། ཁོང་གཉིས་རང་གི་རྣམ་པའི་ཐོག་ཏུ་ལངས་སོ། །
དེ་མཐོང་བ་རྣམས་ཀྱི་སྤོང་དུ་འཛིགས་པ་ཚེན་པོ་ཞིག་བབས་སོ། །དེ་ནས་ཁོང་གཉིས་ཀྱིས་ནམ་མཁའ་ནས་འོངས་པའི་སྐད་ཚན་པོ་ཞིག་གིས་ཁོང་གཉིས་ལ། “འདིར་ཡར་ལེབས་ཤོག”
ཅེས་གསུངས་པ་ཐོས་སོ། །དེ་ནས་ཁོང་གཉིས་སྤྱིན་པའི་ནང་ནས་ནམ་མཁའ་ལ་ཡར་འཛིགས་པ་དང་། ཁོང་གཉིས་ཀྱི་དགེ་རྣམས་ཀྱིས་དེ་མཐོང་ངོ། །བཀའ་ཕྱིན་ 11:11, 12།

Dumnezeu Își cheamă Fiul afară din Egipt și, de asemenea, l-a chemat pe Moise afară din Egipt, căci Moise, ca alfa, și Isus, ca omega, reprezintă experiența celor o sută patruzeci și patru de mii, care cântă cântarea lui Moise și a Mielului. Acea cântare include chemarea afară din Egipt. În Ezechiel sunt reprezentate două etape, care au fost prefigurate prin cele două etape din crearea lui Adam. Mai întâi este format trupul, iar apoi suflarea de viață este suflată în trup și atunci acesta trăiește. În Apocalipsa unsprezece, primul pas este intrarea Duhului lui Dumnezeu în cei uciși, iar apoi ei au stat pe picioarele lor. Când stau în picioare, ei sunt oștirea lui Dumnezeu. Ceea ce transmite Duhul în capitolul unsprezece este reprezentat prin prima profeție a lui Ezechiel. Glasul celui ce strigă în pustie este solia profetică însoțită de Duhul Sfânt.

Cartea lui Matei cuprinde cele douăsprezece capitole care sunt omega față de cele douăsprezece capitole din Geneza, oferind două mărturii care reprezintă legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Acei bărbați și acele femei sunt pecetluiți pentru veșnicie într-o relație în care Divinitatea este unită cu umanitatea lor. Ei devin semnul pentru lucrătorii din ceasul al unsprezecelea.

„Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge lumea de păcat, de neprihănire și de judecată. Lumea nu poate fi avertizată decât văzându-i pe aceia care cred adevărul sfințiți prin adevăr, acționând după principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea Duhului evidențiază deosebirea dintre cei care au sigiliul lui Dumnezeu și cei care păzesc o zi de odihnă contrafăcută. Când va veni proba, se va arăta limpede care este semnul fiarei. Acesta este păzirea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă poartă semnătura omului fărădelegii, care s-a gândit să schimbe vremurile și legea.” Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Steagul celor o sută patruzeci și patru de mii, atunci când sunt chemați sus la cer în capitolul unsprezece din Apocalipsa, este că mai întâi sunt chemați afară din Egipt, locul în care au fost uciși. Un glas din pustie îi cheamă afară din Egipt, ca ei să fie semnul pentru lucrătorii din ceasul al unsprezecelea. Învierea lor în 2024 este de asemenea reprezentată ca o naștere și ca o trezire, în funcție de ilustrația care este avută în vedere. În termenii unei nașteri, ei sunt aceia care împlinesc pilda celor zece fecioare și, în acest sens, nașterea lor este o naștere din fecioară, iar ei sunt semnul.

Al șaptelea reper mesianic este 2024

Sasa hayo yote yalitendeka, ili litimie lile lililonenwa na Bwana kwa kinywa cha nabii, kusema, Tazama, bikira atachukua mimba, naye atazaa mwana, nao watamwita jina lake Imanueli; tafsiri yake ni, Mungu pamoja nasi. Mathayo 1:22, 23.

Predicție

De aceea, Domnul Însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va zămisli și va naște un fiu și-I va pune numele Emanuel. Isaia 7:14.

Au fost semne în istoria lui Moise și a lui Hristos, așa cum au fost și în istoria millerită. În zilele din urmă, adventismul laodicean va căuta un semn, iar singurul lui semn este semnul lui Iona. Există, de asemenea, un semn pentru cei care sunt înviați în 2024. Semnul lor este „șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase.

I això et serà per senyal: aquest any menjareu allò que neix de si mateix, i el segon any allò que brolla del mateix; i el tercer any sembrareu, i segareu, i planteu vinyes, i mengeu-ne els fruits. I la resta que haurà escapat de la casa de Judà tornarà encara a arrelar avall, i donarà fruit amunt. Perquè de Jerusalem sortirà una resta, i els qui escapin de la muntanya de Sió: el zel del Senyor dels exèrcits farà això. 2 Reis 19:29–31.

Și dacă veți zice: „Ce vom mânca în anul al șaptelea? Iată, nu vom semăna și nu ne vom strânge roadele”, atunci voi porunci binecuvântării Mele asupra voastră în anul al șaselea, și el

va da rod pentru trei ani. Și în anul al optulea veți semăna și veți mânca încă din roada cea veche până în anul al nouălea; până când vor veni roadele ei, veți mânca din vechea strânsură. Leviticul 25:20–22.

Cei ce scapă sunt de asemenea reprezentați ca izgonitii lui Israel și au fost izgoniți de frații lor care îi urau. Frații lor i-au alungat, căci îi urau deoarece nu puteau răsturna adevărul despre Sabat, reprezentat prin „șapte vremi” ale lui Moise.

Domnul zidește Ierusalimul; El adună pe cei izgoniți ai lui Israel. Psalmii 147:2.

Domnul a început să adune rămășița în iulie 2023, iar rămășița sunt „izgoniți” lui Israel. În iulie 2023, El Și-a întins mâna a doua oară ca să-Și adune izgoniții. El Și-a întins mâna în 1849 a doua oară, în prealabil față de lumina omega a celor șapte vremi ale lui Moise din 1856. Lumina alfa a fost reprezentată prin prima descoperire profetică a lui Miller — cele șapte vremi ale lui Moise.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Isai, care va sta ca un steag pentru popoare; pe el îl vor căuta neamurile; și odihna lui va fi glorioasă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna din nou, a doua oară, ca să recupereze rămășița poporului Său, care va fi rămas, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din insulele mării. Și va ridica un steag pentru națiuni, și îi va aduna pe surghiuniții lui Israel, și îi va strânge laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10–12.

Când cei izgoniți vor fi înălțați ca semn, atunci îi vor aduna pe lucrătorii din ceasul al unsprezecelea, care pot „fi avertizați numai văzând” „deosebirea dintre cei care au sigiliul lui Dumnezeu și cei care păzesc o zi de odihnă contrafăcută.” Semnul pentru lucrătorii din ceasul al unsprezecelea sunt cei izgoniți, iar semnul CELOR izgoniți este enigma de a mânca „în anul acesta ceea ce crește de la sine, iar în al doilea an ceea ce răsare din același; și în al treilea an semănați și secerati, și sădiți vii, și mâncați roadele lor.”

എഴുത്തുഭാഗത്തിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കളാണ് ഇതാണ്: അത് ലഭ്യമായ പുസ്തകം ഇരുപത്തഞ്ചും ഇരുപത്താറും അധ്യായങ്ങളിലെ “ഏഴ് കാലങ്ങളെ” പരതിനിധീകരിക്കുന്നു. ദേശം വിശ്വരമിക്കുന്ന ശബ്ബത്ത് നിയമത്തിന്റെ ഒരു ഘടകമാണ്; വാഗ്ദത്തദേശത്തേക്കുറിച്ച് ഉള്ള ഏഴാംവർഷ വിശ്വരമം ആചരിക്കുന്നതിലൂടെയോ നിരസിക്കുന്നതിലൂടെയോ ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹത്തെയോ ശാപത്തെയോ അത് തിരിച്ചറിയിക്കുന്നു. ഒരു ലക്ഷം നാല്പത്തിനാലായിരത്തിന്റെ അടയാളം, ദേശത്തിന്റെ ഏഴാംവർഷ ശബ്ബത്ത് പരതിനിധീകരിക്കുന്ന നിയമത്തിന്റെ തിരിവിന് വാഗ്ദാനത്തിലെ ഘടകമാണ്. “ഏഴ് കാലങ്ങളെ” എന്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസത്യം, പുതിയ ഹൃദയവും മനസ്സും, പുതിയ ശരീരവും, കൂടാതെ വസിക്കേണ്ട ഒരു ദേശവും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന നിയമത്തിലെ മൂന്ന് ഘടകങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ തിരിച്ചറിയിക്കുന്നു.

Sabatul zilei a șaptea este semnul dintre Dumnezeu și poporul Său, însă acel Sabat al zilei a șaptea reprezintă, de asemenea, responsabilitatea legământului dată Israelului antic. Ei trebuiau să fie

păzitorii, depozitarii Celor Zece Porunci. Sora White afirmă limpede că Israelul modern, în 1844, în aliniere cu Israelul antic, a fost făcut depozitarul nu numai al Celor Zece Porunci, ci și al Cuvântului profetic al lui Dumnezeu.

„Bûh povolal svou církev v této době, tak jako povolal starověký Izrael, aby stála jako světlo na zemi. Mocným sekáčem pravdy, poselstvími prvního, druhého a třetího anděla, je oddělil od církví a od světa, aby je přivedl do posvátné blízkosti k sobě. Učinil je správci svého zákona a svěřil jim velké pravdy proroctví pro tuto dobu. Podobně jako svaté výroky svěřené starověkému Izraeli jsou i tyto posvátnou důvěrou, která má být sdělena světu. Tři andělé ze Zjevení 14 představují lid, který přijímá světlo Božích poselství a vychází jako Jeho nástroje, aby rozezněl varování po celé délce i šířce země.“ Testimonies, svazek 5, 455.

Cele Zece Porunci sunt reprezentate prin semnul Sabatului zilei a șaptea, iar legile profeției sunt reprezentate prin Sabatul anului al șaptea. Adventismul de Ziua a Șaptea laodicean va fi profund rușinat când va părăsi corabia și va începe să se închine soarelui, însă porunca Sabatului pe care a respins-o mai întâi este „de șapte ori” al lui Moise.

Pentru a câștiga țara făgăduită, poporul lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă și să susțină nu doar Sabatul zilei a șaptea, ci și Sabatul de șapte ani. Adventismul laodicean nu poate respinge acest adevăr biblic, deși îl acoperă cu minciuni. Aceasta este rădăcina urii lor, care îi face să-i izgonească pe aceia care vor fi steagul.

„Cei mai mulți dintre membrii familiei tatălui meu erau credincioși deplini în advent, iar pentru faptul că am dat mărturie despre această doctrină glorioasă, șapte dintre noi am fost, la un moment dat, excluși din Biserica Metodistă. În acel timp, cuvintele profetului ne erau nespuse de prețioase: «Frații voștri, care vă urăsc, care vă izgonesc pentru Numele Meu, zic: „Să Se proslăvească Domnul!” Dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei vor rămâne de rușine.» Isaia 66:5.”

„Od tohoto času až do prosince roku 1844 byly mé radosti, zkoušky i zklamání stejné jako u mých milých adventních přátel kolem mne. V té době jsem navštívila jednu z našich adventních sester a ráno jsme poklekly kolem rodinného oltáře. Nebyla to nijak vzrušená příležitost a bylo nás přítomno jen pět, samé ženy. Zatímco jsem se modlila, sestoupila na mne Boží moc, jak jsem ji nikdy předtím nepocítila. Byla jsem obklopena viděním Boží slávy a zdálo se mi, že stoupám výše a výše od země, a bylo mi ukázáno něco z putování adventního lidu do Svatého města, jak je vyprávěno níže.“ Early Writings, 13.

Prima viziune a lui Ellen White i-a fost dată când cinci femei (reprezentând cele cinci fecioare înțelepte) erau adunate împreună, după ce fuseseră alungate de frații lor, care le urau. Le urau din pricina doctrinei celei de-a Doua Veniri, tipificând astfel pe cei izgoșiți din zilele de pe urmă.

„Am văzut că biserica nominală și adventiștii nominali, asemenea lui Iuda, ne vor trăda catolicilor pentru a dobândi influența lor, ca să vină împotriva adevărului. Atunci sfinții vor fi un popor obscur, puțin cunoscut catolicilor; dar bisericile și adventiștii nominali, care cunosc credința și obiceiurile noastre (căci ne-au urât din pricina Sabatului, fiindcă nu-l puteau combate), îi vor trăda pe sfinți și îi vor denunța catolicilor ca fiind aceia care nesocotesc

rânduieile poporului; adică în Sabatul și nesocotesc duminica.

„Apoi catolicii îi vor îndemna pe protestanți să înainteze și vor emite un decret potrivit căruia toți cei care nu vor păzi prima zi a săptămânii, în locul zilei a șaptea, vor fi omorâți. Iar catolicii, al căror număr este mare, vor fi de partea protestanților. Catolicii își vor da puterea icoanei fiarei. Și protestanții vor lucra așa cum a lucrat mama lor înaintea lor, pentru a-i nimici pe sfinți. Dar, înainte ca decretul lor să aducă sau să poarte rod, sfinții vor fi izbăviți prin Glasul lui Dumnezeu.” Spalding and Magan, 1, 2.

„Nominalii” (adică doar cu numele), „adventiștii, asemenea lui Iuda, ne-ar trăda catolicilor.” Ei au făcut aceasta deoarece „îi urau” pe proscriși „din pricina Sabatului.” Adventiștii nominali mărturisesc că păzesc Sabatul zilei a șaptea, așadar acesta nu poate fi Sabatul la care se face referire. Ei îi urăsc pe proscriși, căci știu că nu pot combate adevărul fundamental al celor șapte vremi ale lui Moise, care a fost înțelegerea alfa a lui Ilie în persoana lui William Miller.

„Dumnezeu nu ne dă o solie nouă. Noi trebuie să vestim solia care, în 1843 și 1844, ne-a scos din celelalte biserici.” Review and Herald, 19 ianuarie 1905.

„Toate mesajele date între anii 1840–1844 trebuie să fie făcute pline de putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Mesajele trebuie să ajungă la toate bisericile.” Manuscript Releases, volumul 21, 437.

„Adevărurile pe care le-am primit în 1841, '42, '43 și '44 trebuie acum să fie studiate și proclamate.” Manuscript Releases, volumul 15, 371.

«Предупреждение было дано: ничему не должно быть позволено войти, что поколебало бы основание веры, на котором мы созидали с того самого времени, как весть пришла в 1842, 1843 и 1844 годах. Я была в этой вести, и с тех пор стою перед миром, верная свету, который Бог дал нам. Мы не намерены снимать наших ног с того основания, на которое они были поставлены, когда день за днём мы искали Господа в усердной молитве, взыскупя света. Неужели вы думаете, что я могла бы отвергнуть свет, который Бог дал мне? Он должен быть для меня как Скала веков. Он направлял меня с того самого времени, как был дан». Review and Herald, April 14, 1903.

Iuda nu este un simbol al Sinedriului alcătuit din saducheii și fariseii; Iuda era unul dintre cei doisprezece ucenici. El era unul dintre mireasa legământului, cu care Hristos urma să Se căsătorească la Cincizecime. Trădarea împotriva proscrișilor vine de la Iuda, biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană. Ei sunt reprezentați prin multe simboluri, precum leviții care sunt respinși de Solul Legământului în Maleahi trei. Leviții sunt separați la acea curățire, iar numărul lor este 25, fie credincioși, fie necredincioși. Leviții sunt curățiți mai dinainte de a fi înălțați ca o jertfă de mâncare, ca în anii de odinioară.

Și El va ședea ca un topitor și curățitor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:3, 4.

Leviții sunt darul de jertfă, căci ei reflectă în chip desăvârșit caracterul lui Hristos, care este marele dar de jertfă. Când acei douăzeci și cinci de leviți sunt înălțați ca dar de jertfă, cei douăzeci și cinci de leviți contrafăcuți se pleacă înaintea soarelui în Ezechiel 8.

Iuda nu reprezintă doar un levit rău, ci este și un preot rău care a fost pregătit timp de treizeci de ani, așa cum sunt reprezentate de cele treizeci de arginți ai lui Iuda.

Atunci Iuda, cel care-L trădase, când a văzut că a fost osândit, s-a căit și a adus înapoi cele treizeci de arginți la preoții cei mai de seamă și la bătrâni, zicând: „Am păcăuit, căci am trădat sânge nevinovat.” Iar ei au zis: „Ce ne pasă nouă? Vezi tu.” Și el a aruncat arginții în Templu, a plecat și s-a dus de s-a spânzurat. Matei 27:3–5.

Cele treizeci de arginți pe care Iuda i-a aruncat reprezintă pe Solul Legământului aruncând afară (curățind) zgura (argintul contrafăcut) din Maleahi trei. Acea preoție nelegiuită a fost reprezentată prin răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram și prin răzvrățiții din 1888. Preoția nelegiuită este înghițită când Statele Unite, fiara care se ridică din pământ, își deschid gura. Apoi focul îi nimicește pe urmașii lor, în timpul revărsării depline a ploii târzii, care începe la legea duminicală.

Nașterea din fecioară, ca semn în zilele lui Hristos, reprezintă semnul fecioarelor înțelepte din zilele de pe urmă. În acea perioadă, Sinedriul, biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană, va căuta un semn, dar nu va fi în stare să vadă singurul semn dat Laodiceei. Semnul pentru marea mulțime, lucrătorii ceasului al unsprezecelea, este faptul de a vedea bărbați și femei păzind Sabatul zilei a șaptea în timpul perioadei de încercare a legii duminicale. Semnul rămășiței, în controversa ei cu poporul fostului legământ, este Sabatul anului al șaptelea, reprezentând temeliile adventismului, identificate drept stâlpul central al ambelor table sacre ale lui Habacuc. Semnul dat adventismului laodicean este semnul lui Iona, care este abordat în dialogul dintre Hristos și Petru.

Când Isus a venit în părțile Cezareei lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci.” El le-a zis: „Dar voi cine ziceți că sunt?”

Și Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Iar Isus, răspunzând, i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun ție că tu ești Petru și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica; și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.

Apoi le-a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El era Isus Hristosul. Matei 16:13–20.

Semnul pentru Sinedriu și, prin urmare, pentru adventism este semnul lui Iona. Simon Bariona este introdus în pasaj ca simbol al unui om al legământului, căci numele său este pe punctul de a fi schimbat. Numele lui Avram a fost schimbat la legământ. Numele lui Saul a fost schimbat în Pavel. Numele lui Iacov a fost schimbat în Israel. Acești trei martori stabilesc că, atunci când numele unui personaj biblic este schimbat, el reprezintă un om al legământului și, prin urmare, prefigurează ultimul popor al legământului, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Acești trei martori

stabilesc, de asemenea, că numele unui om al legământului reprezintă simbolismul profetic asociat cu persoana al cărui nume este schimbat. Saul înseamnă „ales”, căci el a fost ales să ducă Evanghelia la neamuri. Numele său a fost schimbat în Pavel, însemnând mic, căci el, în propriii săi ochi, era cel mai mic dintre apostoli, pentru că prigonise biserica lui Dumnezeu. Iacov, înșelătorul, a fost schimbat atât în nume, cât și în experiență, într-un biruitor, după cum înseamnă Israel. Numele lui Petru era Simon, însemnând unul care aude; și Bariona, însemnând fiul lui Iona.

Peter reprezintă ultima generație a lui Iona, căci era fiul lui Iona. Iona înseamnă „porumbel”, iar Simon este cel care a auzit mesajul porumbelului, iar Simon Bariona auzise mesajul ungerii lui Isus, când El a fost botezat și a devenit Isus Hristos, iar Duhul Sfânt S-a coborât în chip de porumbel. Mesajul lui Iona era mesajul porumbelului, care reprezenta ungerea lui Isus cu putere la botezul Său. Mesajul lui Iona a fost reprezentat prin faptul că Iona a stat trei zile în pântecul unei balene. Aceste trei zile sunt cele trei zile de la Paște până la sărbătoarea celor dintâi roade, care sunt preînchipuite prin botezul lui Hristos și prin timpul petrecut de Iona în pântecul balenei.

Semnul lui Iona este semnul ungerii lui Hristos la botezul Său, care prefigurează coborârea îngerului din Apocalipsa 18 la 11/9. 11/9 a început un proces de punere la probă în trei etape, așa cum este reprezentat de cele trei zile ale lui Iona. Aceste trei etape sunt ilustrate, de asemenea, în istoria millerită. 11 august 1840 a marcat testul primului înger, 19 aprilie 1844, testul celui de-al doilea înger, iar 22 octombrie 1844, al treilea test. Aceste trei etape reprezintă 11/9, 18 iulie 2020 și legea duminicală.

La legea duminicală, Iona este scuipat din gura unui pește, chiar în locul în care Hristos o scuipă pe Laodicea din gura Sa, care este chiar locul în care măgărița lui Balaam își deschide gura și vorbește, care este chiar locul în care vorbește Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, care este de asemenea locul în care Statele Unite vorbesc ca un balaur. Iona dă apoi avertizarea finală lumii ca simbol al acelor care au fost înviați împreună cu Moise și Ilie în 2024. Acele suflete au murit pe ulițele Sodomei și Egiptului și, după aceea, sunt înviate ca oastea cea mare a lui Ezechiel. La învierea lor devin semnul lui Iona, căci el îi reprezintă pe aceia care au murit și sunt înviați pentru a da solia finală către Ninive. Iona în pântecul chitului, Daniel în groapa leilor, Ioan în vasul cu untdelemn clocotit reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care au trecut printr-o moarte și o înviere simbolică. Ungerea de la 11 septembrie spre învierea oștii celei mari a lui Ezechiel reprezintă botezul lui Hristos spre învierea Sa.

Fariseii au venit împreună cu saducheii și, ispitindu-L, I-au cerut să le arate un semn din cer. El, răspunzând, le-a zis: „Când se face seară, spuneți: «Va fi vreme frumoasă, căci cerul este roșu.» Iar dimineața: «Astăzi va fi vreme rea, căci cerul este roșu și posomorât.» Fățarnicilor, fața cerului știți s-o deosebiți; dar semnele vremurilor nu le puteți deosebi? Un neam viclean și preacurvar cere un semn; și nu i se va da alt semn decât semnul prorocului Iona.” Și, lăsându-i, a plecat. Matei 16:1–4.

Mînunea încununătoare a fost învierea lui Lazăr.

„Prin întârzierea venirii Sale la Lazăr, Hristos avea un plan al îndurării față de aceia care nu-L primiseră. A zăbovit, pentru ca, prin învierea lui Lazăr din morți, să le dea poporului Său

încăpățânat și necredincios o altă dovadă că El era într-adevăr «învierea și viața». El Se îndura să renunțe la orice speranță pentru popor, pentru sărmanele oi rătăcitoare ale casei lui Israel. Inima Îi era frântă din pricina nepocăinței lor. În îndurarea Sa, El Și-a propus să le mai dea încă o dovadă că El era Restauratorul, Acela care singur putea să aducă la lumină viața și nemurirea. Aceasta trebuia să fie o dovadă pe care preoții nu o puteau interpreta greșit. Acesta era motivul întârzierii Sale de a merge la Betania. Această minune culminantă, învierea lui Lazăr, urma să pună pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra pretenției Sale la divinitate.” Hristos, Lumina lumii, 528, 529.

Cristos a întârziat înainte de a-l învia pe Lazăr, iar Lazăr nu a fost doar „minunea încununătoare”, ci a fost și „pecetea” asupra lucrării lui Dumnezeu. În pasaj, semnul lui Iona este singurul semn pentru generația adulteră și rea. Este important să vedem că momentul procesului de pecetluire este foarte specific. În pasajul la care ne referim, unde numele lui Petru este schimbat, ni se spune că din acel moment înainte Isus a început să descopere că urma să fie dat la moarte, totuși, în ultimul verset, Matei consemnează: „Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristosul.” Apoi, chiar în versetul următor, el consemnează: „De atunci încolo, Isus a început să le arate ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească multe din partea bătrânilor, a preoților celor mai de seamă și a cărturarilor, să fie omorât și a treia zi să învieze din nou.”

Pasajul începe cu faptul că Isus întreabă cine spun oamenii că este El, iar apoi urmează o întrebare în care i-a întrebat pe ucenici cine credeau ei că este El.

Când Isus a venit în părțile Cezareei lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci.” El le-a zis: „Dar voi cine ziceți că sunt?” Matei 16:13–15.

Atunci când Petru răspunde, el identifică faptul că Isus era Hristosul și Fiul Dumnezeului celui viu. Cuvântul Hristos este termenul grec pentru cuvântul ebraic Mesia. Isus ridică întrebarea cu privire la cine este El și îi conduce pe ucenici la faptul că El este Mesia, dar imediat îi înștiințează că nu trebuie să spună nimănui. Din acel timp, El a început să învețe că avea să împlinescă cele douăzeci și trei de repere profetice din ultimele trei capitole ale lui Matei, însă era necesar ca adevărurile asociate cu Hristosul să fie descoperite în mod treptat, pas cu pas.

Vom continua aceste repere mesianice în articolul următor.

Lumina Alfa a celui de-al treilea înger

„În toamna anului 1846 am început să păzim Sabatul Bibliei și să-l învățăm și să-l apărăm. Atenția mi-a fost îndreptată pentru prima dată asupra Sabatului în timp ce mă aflam într-o vizită la New Bedford, Massachusetts, mai devreme în același an. Acolo am făcut cunoștință cu prezbiterul Joseph Bates, care primise de timpuriu credința adventă și era un lucrător activ în această cauză. Prezbiterul B. păzea Sabatul și stăruia asupra importanței lui. Eu nu-i simțeam importanța și socoteam că prezbiterul B. greșea insistând asupra poruncii a patra mai mult decât asupra celorlalte nouă. Dar Domnul mi-a dat o viziune a sanctuarului ceresc. Templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer și mi-a fost arătat chivotul lui Dumnezeu, acoperit

cu capacul ispășirii. Doi îngeri stăteau, unul la fiecare capăt al chivotului, cu aripile întinse peste capacul ispășirii și cu fețele întoarse spre el. Îngerul care mă însoțea m-a informat că aceștia îi reprezentau pe toți oștile cerești privind cu teamă reverențioasă spre legea sfântă care fusese scrisă de degetul lui Dumnezeu. Isus a ridicat capacul chivotului și am văzut tablele de piatră pe care erau scrise Cele Zece Porunci. Am rămas uimită când am văzut porunca a patra chiar în centrul celor zece precepte, înconjurată de o aureolă blândă de lumină. Îngerul a spus: «Este singura dintre cele zece care Îl definește pe Dumnezeu cel viu, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile care sunt în ele. Când au fost puse temeliiile pământului, atunci a fost pusă și temelia Sabatului.»” Testimonies, volumul 1, 75.

Lumină Omega a celui de-al treilea înger

„Cei care au părtășie cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihăririi. Ei nu-L dezonorează pe Răscumpărătorul lor prin stricarea căii lor înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește asupra lor. Pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ, cunoașterea lor despre Hristos și despre profețiile care se referă la El crește foarte mult. Ei au o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu, căci sunt în unitate cu Fiul Său. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este de o frumusețe și o plăcută încântare mai presus de orice. Ei îi văd importanța. Adevărul le este descoperit. Doctrina întrupării este învăluită într-o blândă strălucire. Ei văd că Scriptura este cheia care descuie toate tainele și rezolvă toate dificultățile. Cei care nu au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea înțelege taina evlaviei, dar cei care nu au ezitat să-și ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumină în lumina lui Dumnezeu.” The Southern Watchman, 4 aprilie 1905.